

॥ ॐ श्री ॥

श्री सहचरीसंमेलन.

तृतीय संमेलन.

कीर्तनो.

स्व. श्री विश्ववंशीराम—बडोदरा.

श्रीम. कर्नाट.

श्रीशिवरसाधकअधिकारिवर्गितरुंधी

पु. लाल मोहनलाल शुक्ल.
बडोदरा.

श्री आ. य. दयप्रोन्ट प्रेसभा अठावाल देवशाला इवेने छात्र.
नासिका—अमहावाड.

सन् १९१५

छ. म. १९१६.

प्रथमावृत्ति

पृ. ५००

मुद्रक. C-3-0

કીર્તનોની અનુક્રમણિકા.

પદ.

પૃષ્ઠાંક.

૧ સચ્ચિતિસુખધન	૧
૨ આવો સહ, કુલડે વધાવીએ	૨
૩ એકતાની આપો તાળી રે	.	..	૩
૪ પેહું ખર્જી જોઇ મને થાય બાતિ	.	.	૪
૫ કરજે ગૃહને સ્વગેસમાન	.	..	૫
૬ ગુરુવર ! હિત મારે સાધતે બાત 'પારી	.	.	૬
૭ પહોંચ્યા મુખ્યા આ મસારતણા રે	૭
૮ હપાસના પ્રભુની કરજે	..	.	૮
૯ તારે નાજુકું બાલ	૯
૧૦ મારા અંતરના સાચા ખેડી			૧૦
૧૧ મધુરી મધુરી રમણિ રસાળ			૧૧
૧૨ બહેનો હું પ્રેમે આમટું છું			૧૨
૧૩ માડ, સાડ, લાગ લે રાખિ । માડ. .			૧૩
૧૪ હું તો કંઈ રમણીય ટહુનર	૧૪
૧૫ મીઠી મધુરી વાળી જે શાળી	૧૫
૧૬ એવી તો એક દરી નારી..	૧૬
૧૭ આ કયા કપાય ખંતી બળતવી	૧૭
૧૮ કામની ના વિદ્યા જરાય	૧૮
૧૯ હું તો શોધી રહી છું મારા જીવનને	૧૯
૨૦ માણુ મનમા જે મોજ	૨૦
૨૧ આવો માનસરવિહારિણી રમ્ય	૨૧
૨૨ જુઓ જુઓ આ પેહું કેહું...	૨૨
૨૩ વરિષ્ઠ વનિતાનો નિશ્ચે વિજય વિજય	૨૩

ગરબા.

૧ બહાંડકેરા સુક્રમ તારો માંહી	૨૬
૨ મારી વીણાતણા તારો	૨૬
૩ અખિનંદન એ બારતની પુત્રીને જે	૨૭
૪ જે । જે । સજનિ । કવી ખીલી રહી	૨૮
૫ આભ્યાં આભ્યાં આ મર્ત્યલોકમાં	૨૮
૬ થાહું સુગૃહપ્રમાદ સખિ । એ તો	૨૯

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાશિટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૮૦૩૮ વર્ગિક

પુસ્તકનું નામ સરચરિ સંગ્રહન

વિષય ૬ - ૧૧૨૧

શ્રી સહચર સંમેલન.

તૃતીય સંમેલન.

સ્થલ-શ્રી વિશ્વ-વંદ્યોદ્યાન-વડોદરા.

વૈશાખ શુક્લ. ૧૧-શનિવારથી વૈશાખ શુક્લ ૧૫ પર્યન્ત.

તા: ૧૦.૫.૧૯ થી તા. ૧૪.૫.૧૯)

સંવત્ ૧૯૭૫.

કીર્તનો.

શ્રી ઇષ્ટસ્તવન.

પદ ૬. (વદન કરીએ મનન હિચરીએ, એ લય.)

સમિચિતિસુખધન, જય જય ભગન !

કરીએ નમન દર્શન મન જીવન:

સમિચિતિ૦

અન્ન, ધન ને સદન, દો છો જાણી નિજ જન,

(હવે) જ્ઞાનઅન્ન, શાંતિધન, હૃદયન, -નું કરાવો દર્શન; સમિચિતિ૦

આપ મલમંજન છો, આપ ભયભંજન,

દિવ્યાંજન, કંઈ નૂતન, આ નયન, આંજળો નિરંજન ! સમિચિતિ૦

અન્ય ચિંતનને દાળી, અનન્યભાવે ચૈતન્ય,—

નું સ્મરણ, ને મનન, નિદિધ્યાસન, કરાવો પ્રતિજ્ઞાન; સમિચિતિ૦

અહેજો ભક્તિસુમન, સ્વીકારો શ્રદ્ધાચંદન,

આપ ચરણ—માં પૂર્ણ, અંતઃકરણ, કરીએ સમર્પણ; સમિચિતિ૦

કરુણાવર્ષણથી આ સહચરીસંમેલન,

કરો ધન્ય, સ્તીજીવન, હૃદયણ, કરે જેથી ત્રિભુવન; સમિચિતિ૦

શ્રી જ૦ દેવી.

કર્તવ્યના નિર્દર્શનપૂર્વક સાધકમગિનીએને સત્કાર.

પદ. ૨ (બંધુ થયા, હળી મળી ચાલીએ; એ લય.)

આવો સહિ, કુલડે વધાવીએ, વહાલાં !
 અર્થો કંઈ સાધીએ—સધાવીએ; વહાલાં ! આવો
 ઉત્સવ ઉગ્મવીએ જી, રસને રેલાવીએ જી,
 ગાનને ગમ્મવીએ જી, ગુરુમંત્રધૂનને લગાવીએ; વહાલાં ! આવો
 ઐક્ય દહાવીએ જી, જ્ઞાનને ખીલાવીએ જી,
 આત્મા ઓળખાવીએ જી, સનાતન સત્યને ફેલાવીનેએ;
 વહાલાં ! આવો

દુઃખને ભૂલાવીએ જી, દુઃખીને હસાવીએ જી,
 શાંતિ વર્ષાવીએ જી, ઉત્કર્ષે ઝુલીએ—ઝુલાવીએ; વહાલાં ! આવો
 હિતને સમજાવીએ જી, મુમાર્ગે વળાવીએ જી,
 સાધનો સધાવીએ જી, સાંધી ગુરુકરુણા ઉપજાવીએ;
 વહાલાં ! આવો

નૃહરિઆલ કહાવીએ જી, નૃહરિઅલ લાવીએ જી;
 આતમખળ ઝળકાવીએ જી, સાધકવર્ગને દીપાવીએ,
 વહાલાં ! આવો
 શ્રી જ૦ દેવી.

૧૬૩. એકતાની તાલી.

પદ ૩ (મુખડાની માયા લાગીરે, એ લય.)

એકતાની આપો તાળી રે, સાહેલિ સૌ કા,
 એકતાની આપો તાળી રે.
 પરસ્પર આપો તાળી, હૃદયથી પ્રેમવાળી,
 એકરૂપે સહિને ભાળી રે; સાહેલિ
 સ્નેહરસને રેલાવો, નહાઓ તેમાં નવડાવો,
 લેજો અવનવો લહાવો રે; સાહેલિ
 દૃષ્ટિની વિશાળતાથી, થઈ રહેવું બહેની ! સાથી,
 વૃત્તિ ટાળી ભેદમાથી રે; સાહેલિ
 રાગ-દ્વેષ સર્વ દહો, ન્યૂનાધિકતા ન લહો,
 ઉજળતા ઉમળકે વહો રે; સાહેલિ

ઐક્ય જતાં બળ જાતું, વિરોધમૂળ સિંચાતું,
બધું ખાખાવીખી થાતું રે; સાહેલિં
હૃદયની મૃદુતાથી, વાણીની મધુરતાથી,
રહો સર્વ એકતાથી રે; સાહેલિં

પ્રમીલાબહેન.

સુસ્વભાવ રાખવા સ્ત્રિઓને સાવધાનતાજનક ઉપદેશ.

પદ. ૪ (કાઈ એક સમે મારા પ્રેમી પતિએ; એ લય.)

પેલું ખડું જોઈ સૌને થાય બીતિ,

જોજો તુજમાં વાણી એવી તો નથી !

પેલી જવાળા જોઈ સહ કંપી ઉઠે,

ક્રોધજવાળા એવી તુંમાં તો ન થતી !

પેલું ઝેર જોઈ લય પામે સહ,

એવું દ્રેષતું ઝેર તુંમાં તો નથી !

પેલા સર્પ-ફંશડાથી સર્વ ખીએ,

એવો શબ્દ-કુંદાડો તો ના કરતી !

પેલી ધૂણીના ગોટથી આંખ ભરાતી,

તુંમાં કલેશ-ધૂણી એવી તો નથી !

પેલા વીજ-કડાકાથી ખીતા બધા,

એવા મર્મ-ધડાકા ન ઉચ્ચરતી !

મારી વહાલી સખિ ! તુજમાં આવા, દુર્ગુણ—

દોષને લેશ ન સંધરતી,

કરી સર્વ રીતે સુસ્વભાવ તારો,

ફર સર્વત્ર-સર્વનાં મન હરતી.

શ્રી જાં દેવી.

ગૃહને સ્વર્ગસમાન કરવા સ્ત્રિઓને હિતવચન.

પદ. ૫ (ઉતરી સ્વર્ગથી સુરસમુદાય; એ લય.)

કરજો ગૃહને સ્વર્ગસમાન, એ શાણી ગૃહરાણિ !

દેવો-ઋષિ-મુનિ જ્યાં કંઈ કંઈ, યોગિઓ-ધ્યાનિ,

આકર્ષાઈ આવે તત્ત્વજ્ઞાની;

કરજો.

રવચ્છ અને સુન્દર કરો, ગૃહ શક્તિઅનુસાર,
રિમત વદને સઉનો કડો, એ સદનેજ સત્કાર,
સ્થિતિઅનુરૂપ કરજો, ઉરના ઉત્સાહે,
આગતની કંઈ મ્નેહભરી મહેમાની;

કરજો.

ગૃહનાં બાલકને કરો, ગૃહના ભૂષણરૂપ,
જીવન જેનાં સઉ ત્રહે, દુઃખ-પ્રત્યાહતસ્વરૂપ,
મોટા થાતાં યુધિષ્ઠિર, જનકાદિક જેવા,—
થાયે બુદ્ધસમ ત્યાગી-નિર્માની.

કરજો.

પતિસહ રહી કરજો ઉંચો, દૈવી રસઆન્વાદ,
ઉભય ઉભયના ચિત્તમાં, લાવો સન્નિવ્રતપ્રસાદ,
મદાલસા, મૈત્રેયી, અરુન્ધતીજેવી,—
યર્ષ વિશ્વે વહેજે હે કલ્યાણિ.

કરજો.

પ્રમીલાબહેન

અભિલાષામાત્રની નિવૃત્તિર્પૂર્વક કેવલ આત્મશ્રેયાથે સદ્ગુરુપ્રતિ પ્રાર્થના.

પદ. ૬ (પ્રિયતમ પદ સેવા, એ લય).

ગુરુવર ! હિત માઈ, સાધજો બાલ ધારી,
અવર ઉર ન હાવે, કોઈ ઇચ્છા જ મારી,
તવ પદ સ્મરૂં નિત્યે, અન્ય સઉને વિસારી,
ચરણચરણ યાયું, બાલિકા હું તમારી,
હું તમારી તાત ! જાણજો સર્વથા તમારી,
હું તો હા...રી, લેજો ઉદ્ધારી આજ,
અદ્ધર આ માઈ ઝાઝ, જાણી દાઝ, લો તારી; હું તમારી.
રહાજો બાલ, બાપજી ! આ સંસારમાં સદાય,
માઈ હિત કરવા માલિ, જશે જરી ના હારી; હું તમારી.
મી જ. વેલી.

ષોતાના અજ્ઞાનથી વ્યવહારને ઉપાધિરૂપ જોતી સ્ત્રીઓના ઉદગાર.

પદ. ૭ (ખોલોને કંથ કાડામણારે; એ લય.)

પહોંચ્યાં સુખા આ સંસારતણ્યાં રે, રહી ના કશીએ એમાં .

ઉપરથી એ તો રળીયામણાં રે, અંદરથી એ તો બહીઆમણા.

રાજ ઉઠી ચુલામાં કુંકણાંને કુકવાં, ઘસવાં પડે બળ્યાં વાન .

ઓલી-પેલી આવી દોઢ ડાહી થઇને, કરી જતી ધરનાં ખોદાનણારે;
રહી નાં

ધાડો આ પેટની પજવે તે જૂદી, દીસે છે વરવાં લગ્નમ રિ;
રહી નાં

જૂત મરે ન ત્યાં તો જાગે પલીત આ, ધાણે મહેમાન આવી
લાધણ્યાં રે; રહી નાં

કોઈ જગાએ કાણુ મોકાણુ બેમે, કોઈ જગાએ ઉઠામણ્યાં રે;
રહી નાં

જાંપવા ન દે જરી બાયણે આવીને, ભગત, બીખારાં ને બામણ્યાં રે;
રહી નાં

સેકધને સલવધને કરીએ બધું તો એ, રહીએ ધણીને અળખા બણરિ;
રહી નાં

દાહા એ દેવ અને પહોંચી એ જાતરા, બારે સંસારનાં સતામણારે;
રહી નાં

બામાંથી તો કાણુ જાણુ ક્યારેએ, ભગવાન કરશે ઝોડામણારે,
રહી નાં

* * * *

સંસાર છે ન દુઃખતાપણ્યાં રે, દુઃખનાં દેનાર મન આપણાં.

આણો છો શીદને અકળામણ્યાં રે, કર્મને મનની સુધારણા.

મનને સુધાર્યાંથી જીવન આ આપણાં, સહજમાં બનશે સોહામણારે;
કરજો

જીવન સુધાર્યાંથી સંસાર સુધરે, મટતી બધીએ વિટમ્બણા રે. રજો

શાંતિ સંતોષ આદિ સદ્ગુણો કેળવ્યે, ટળતાં અંતરનાં ગુંથામણારે. કરજો

અચ્છાન ટાળીને જ્ઞાન ઉરે પામતાં, મટશે સહ કંડેશ ને કંકાસણા રે; કરજો

સંસારદુઃખને સહજે તરી જશે, (જો) કરશે પ્રભુનાં સંભારણાં રે; કરજો

. શ્રી જ૦ દેવી.

ઉપાસનાનિમિત્ત ઉપદેશ.

પદ. ૮ (નરતનુ પામી પંથિ ! બળ્લું કરવાનું; એ લય.)

ઉપાસના પ્રભુની કરજો, મનને નિરોધી.

સર્વમાં વ્યાપક પ્રભુને સહેજે લો શોધી, બહેનો ! મનને નિરોધી.

બહાર જતું આ ચિત્ત હૃદયમાં વાળો, બહેનો !

બીતરમાંહિ સર્વ વૃત્તિને રોધી, પ્રભુને સહેજે લો શોધી.

ધૃષ્ટો મંત્ર જપતા ઉડે ઉતરજો, બહેનો !

શાંત બની ત્યાગી સંકલ્પ વિરોધી; પ્રભુને

દશ્યનું જ્ઞાન બૂલવા સાવધતા રાખો, બહેનો !

પ્રભુના સ્વરૂપમાંહિ લક્ષણા ગોંધી; પ્રભુને

ચિંતન ઉઠે ત્યાં જ તેને દબાવો, બહેનો !

ઇન્દ્રિયગણને^૧ અબ્યંતર^૨ અવરોધી; પ્રભુને

ઉપાસ્યસ્વરૂપ બનજો, ઉપાસના સાધી, બહેનો !

જયંતીજીવનમાં સહિને રહેલા પ્રબોધી; પ્રભુને

શ્રી જ૦ દેવો.

પારણાની દોરીનું અભ્યુદયક ચેતનત્વ.

પદ ૯. (દિલ માંડે માને નહિ, મનકું ઠરે નહિ; એ લય.)

તાંડે નાળુકકું બાલ, થઈ તારે વશ હાલ, જેહ પોઠી રહ્યું છે પારછે,

લાવી અંતરથી વહાલ, રાખી રૂડી સંભાળ, તેને દૈવી બનાવવા ધારને.

તુજ હાથમાંની પારણાની દોરીમાંહિ અવનવું,

સામર્થ્ય કંઈ અપ્રકટ પણ અદ્ભુત રીતે છુપાઈ રહ્યું;

એ દોરીદ્વારા બાલને તું જ્ઞાનઅમૃત પાચ છે,

કાં પીવડાવી ઝેર તેને તું જ મારી ખાય છે;

રાખી ઉર શુદ્ધ ને રસાળ, દોરી તું હાથ ઝાલ, સ્થાપવા તેમાં

સત્સંકારને; લાવી

આ બાલકેરા બાલમાં લખનાર બાવિ તું જ છે,

તું છે વિદ્યાતા, જ્ઞાનદાતા, મોક્ષદાતા તું જ છે;

બિશુક કરે તુજ બાલને, કાં ચક્રવર્તી તું કરે,

કાં ધર્મસંસ્થાપક કરે, આ દેશ જોથી ઉદ્ધરે;
 કરીને ભાવના વિશાલ, બાલકને કર તું ન્યાલ, થોભી રહી છે
 શા કારણે ? લાવી
 જે દૃષ્ટિથી—જે ભાવથી—તુજ બાલ હીચોળીશ તું,
 તે બાલના આખા જીવનમાં, જાણજે ભરી દષ્ટ તું;
 પ્રકટાવ સાચો હીરલો, આ દેશમાં કેા અળકતો,
 જેના બળે ભારતભૂમિનો અબ્યુદય સહજે થતો;
 તારા આંગણીયાને ઉભળ, એવાં તું સર્વકાલ, બાલક ખેલાવીમે
 બારણે; લાવી
 પ્રમીલાબહેન.

સંસારતરણનિમિત્ત અભિમાનીની મનપ્રતિ સોત્સાહોક્તિ.

પદ ૧૦ (જુઓ વિચારી સાધ્યું પેલીએ જીવતરમાં શું; એ લખ.)

મારા અંતરના સાચા સ્નેહિ ! તું ચાલ આરે,
 જોજે પળમાં તરી જઈશું, આપણા સામે કીનારે.
 અનુકૂલભાવે જો તું મારો છે સંગી,
 તરવો સંસાર એમાં મોટા છે ભાર શા રે ? મારા
 કલેશ-ગભરાટ આપણ લેશ ન કરશું,
 હસતાં-ખેલતાં જઈશું સહજમાં સામી પારે; મારા
 ભીતિ ન લેશ ધરશું, પ્રીતિથી સહજે તરશું,
 પ્રભુનાં મીઠાં સંગીત ગાતાં વહીશું વ્યવહારે; મારા
 મોટા વમળને જોઈ, મોટા ખડકને જોઈ,
 જીવનનું નાવ ચક્રે ચઢવીશું ના લગારે; મારા
 ગંતવ્ય^૧ સ્થાનપ્રતિ એક દૃષ્ટિને સ્થાપી,
 પ્રભુની લીલાને જોતા વહીશું આ પારાવારે;^૨ મારા
 ચાલ ઓ ચાલ મારા સદાના સંગાથી વહાલા !
 વાર હવે કરીશ તો ખનશે નહિ મારે તારે; મારા

શ્રી જ૦ દેવી.

સ્ત્રી જાતિને વિવિધ ઉપમાથી સંબોધનપૂર્વક સદુપદેશ.

પદ. ૧૧ (આવળે આવળે જમુનાઘાટ, ત્યાં મળશું, એ કથ.)

મધુરી, મધુરી, રમણિ રસાળ, મસ્ત રહે.

અંતરમાં જોજે ઉડે, વાગે છે વાંસળીરે,

શુભ્રવા ઓ મૃગલિ ! ભરેજે કાળ-તું તત્કાળ;

મસ્ત.

ટહુકા શુભ્રાવળે તું, જ્ઞાનનો વિશ્વમારિ;

કોકિલા ! ચઢીને ઉંચી ડાળ-ત્યજી જંગળ;

મસ્ત.

સત્યઅંસત્યરૂપી નીર ને ક્ષીરનારે;—

વિવેકને કરજે હંસિ બાળ !—તું સઉ કાલ;

મસ્ત.

પ્રભુધનજી જોઈને તું થનગન કરતીરે,

નાચજે મયૂરિ ! બાંધી તાલ, ધરીને વહાલ;

મસ્ત.

બહેની ! નિરંતર કૃતિમનવચનેરે;

જીવન તારે તું રમ્ય-વિશાળ, ઉંચું ગાળ.

મસ્ત.

શ્રી જ૦ દેવી.

હૃદયમન્દિરમાં આવવા નિમંત્રણ.

પદ ૧૨. (આવી રૂડી આંખલીયાડાળ; એ કથ.)

બહેનો હું પ્રેમે આમંત્રું છું રે, જોવાને સ્થામશરીર,

હૃદયને મન્દિર, વહેલાં તમે આવજો રે.

ગુંચવાશે નહિ જગજગમાં રે, જૂઠું જાણી એ તમામ,

સચ્ચિત્સુખધામ, જોવા વહેલાં આવજો રે.

આવવા જ્યાં તમે નીકળો રે, કરજો કહું તે તો એક,

રાખી સાચો ટેક, વહેલાં તેથી આવશો રે.

વિષયોથી વૃત્તિને વાળજો રે, નિશ્ચલ કરજો આ મન,

તો દેવસદન, વહેલાં તમે આવશો રે.

સર્વ રીતે ઈશ્વતત્ત્વમાં રે, ધડી ધડી યાજો વિલીન,

થવાને અભિન્ન, તો વહેલાં ત્યાં આવશો રે.

શુદ્ધ આનંદને આપતું રે, નરહરિ પ્રભુનું સ્વરૂપ,

સુન્દર ને અનુપ, જોવા વહેલાં આવશો રે.

પ્રમીલાબહેન.

લગ્નવિષયક ત્રણ સરિઓનો સંવાદ.

પદ. ૧૩ (વહાલા, વહાલા, બોલોને બોલ કાલા, એ લય.)

- ૧ સખી: સારું, સારું, લાગે છે સખિ ! સારું, આ દેહલગ્ન સંસારે સારું.
૨ સખી: પ્યારું, પ્યારું, જણાય મને પ્યારું, અહો ! સ્નેહલગ્ન સઉમાંહી પ્યારું.
૩ સખી: ચારુ^૧, ચારુ છે લગ્નમાંહિ ચારુ; એક આત્મલગ્ન સઉથી છે ચારુ.

૧ સખી: દેહલગ્નથી વિવિધ આ, મળે વિષયના લ્હાવ,

સંસારે એ સમ નથી, બીજું સુન્દર નાવ;

જગમાં જન્મીને સ્ત્રીને, બીજો લ્હાવો શોજ ?

દેહલગ્નથી દેહની, મણાય જો ના મોજ; સારું સારું.

૨ સખી: ખારું, ખારું, પરિણામે એ ખારું, આ દેહલગ્ન તો છે થનારું; ખારું

દેહલગ્ન છે નાવ પણ, સ્નેહ જ તેનું સુકાન,

સ્નેહલગ્ન તેથી ગણું, હું તો સૌથી મહાન;

દેહલગ્નથી દેહનો, કરવો પડે નિરાધ,

સ્નેહલગ્નથી હૃદયનો, કરવો પડતો રાધ; પ્યારું પ્યારું

૩ સખી: ન્યારું, ન્યારું, પરંતુ સઉથી ન્યારું, છે આત્મલગ્ન

મોક્ષનું દેનારું; ન્યારું

દેહલગ્નનૌકાતણું, સ્નેહલગ્ન સુકાન;

(પણ) સુકાન ખેડણહાર તો, આત્મલગ્નને જાણ;

લગ્નની ત્રિવિધ^૨ ભાવના, વસ્તુતઃ છે એક;

ત્રણનું સંયોજન^૩ થતાં, લગ્ન ગણાયે એક;

તારું, તારું, તેણે કુલ સમસ્ત તારું, આવું લગ્ન-વ્રત જેણે સ્ત્રીકાર્યું.

શ્રી. જ. દેવી.

તત્ત્વપ્રદેશમાં વિહરનાર ચિત્તવિહંગના સ્વાનુભવોદગાર.

પદ. ૧૪ (મારા એકતારા એકતાર; એ લય.)

હું તો કરું રમણીય ટહુકાર, હિમગિરિકેરા શિખરે રહીને,

કદી કદી ગગને વહીને, કદી કદી નીચે જમને; હું તો

હંચે કે નીચે જાવું, મારે મન બેદ ન તેમાં,

સઉથી અલિપ્ત હું રહેનાર;

હિમગિરિ

નીચે હું જાઉં તોયે, કાદવથી ન રંગદોળાઉં,
 જળ-પત્રસમ હું વિચરનાર; હિમગિરિ.
 ગગનવિહારી બની, હું ન અધિક પુલાઉં,
 સર્વદા સમસ્થિતિમાં રમનાર; હિમગિરિ.
 જળના જીવ-પક્ષી મિથ્યા, હર્ષ-શોકનાદો કરતાં,
 વૃત્તિથી થઇને તદાકાર; હિમગિરિ.
 અહંમમતાને અંગે, વિકારો વિવિધ ઉદ્ભવતા,
 તજી અહંમમ હું રહું અવિકાર; હિમગિરિ.
 અગમ્ય કથું ન મારે, મસ્ત બની દશદિશમાં.
 સ્વતંત્રપણે હું કરું વિહાર; હિમગિરિ.
 કોઈને મુજ સાથે ઉરાડું, કોઈને હું દૂરથી ગાઇ,
 ઉત્સાહપ્રેરક હું બનનાર; હિમગિરિ.
 મારામાં મસ્ત રહું હું, મુજમાં પૂર્ણત્વ લહું હું,
 સુખસ્વરૂપ હું અપરંપાર; હિમગિરિ.
 ઓ. જ. દેવો.

લલનાનું લાવળ્ય.

૪૬. ૨૫ (મારા પ્રભુ યાચું કંઈ, ઝાંખી કરાવો આપની એ વચ.)
 મીઠી-મધુરી વાણી જે શાણી સખી ઉચ્ચારતી,
 ઉદ્ધારતી, ઊર ઠારતી, દુઃખજાન સર્વ વિસારતી.
 સંતાપતી ના કોઈને, શાંતિ સદા એ આપતી,
 ઉત્થાપતી સહ કલેશ, સહિના હૃદયમાં તે વ્યાપતી.
 નહિ મર્મવાળું, કલેશવાળું, ક્રોધવાળું બોલતી,
 સહ સાથ, સ્નેહથી વાત, કરી દિનરાત સુખમાં ડાલતી.
 વૈરી અને વળી વિશ્વપતિ વશ થાય વાણીથી અતિ,
 મૃદુ વાક્યમાં લલનાતણું લાલિત્ય છે એ જાણતી.
 નિર્વૈરભાવે વાણી મીઠી હૃદય સાથે બેળવી,—
 જે બોલતી તે સર્વ જનને લે નિરંતર હેળવી.
 કંઈ સ્મિતભરી વાણીવડે માધુર્યને રેલાવતી,
 તે ગૃહ-કુટુંબે શોભી આખા જગતને શોભાવતી.
 શુભવાણીમંત્રથી મુગ્ધ કરી, તે કરતી જે જે ધારતી,
 જે સત્ય-પ્રિય-હિતકર વદે, પ્રત્યક્ષ તે છે લાગતી.

સ્ત્રિઓની અદ્વિતીયતા.

પદ ૧૬ (જાઓજી રાજ તમથી હારી; એ લય.)

એવી તો એક દેવી નારી,

અર્તોવર ચમત્કારી; એવી૦

કાર્ય અગમ્યર જે કરનારી, તોયે અવિકારી. એવી૦

સંકલ્પભાવમાં સૂર્ય સ્તંભાવનારી૩,

બ્રહ્મા, વિષ્ણુ, શિવને બાલક કરી દેનારી૪,

યમપાશથી પતિને સહજે છોડવનારી૫,

અદ્ભુત બલધારી; એવી૦

જેની ચંપી કરતાં ધર્મે ન લજ્જા ધારી૬,

રાણી વાર્ધક્ય પતિને યૌવન અપાવનારી૭,

શંકર-મંડનવાદે મધ્યસ્થ થનારી,૮

જ્ઞાનને પ્રસારી, એવી૦

આત્મી મન્નારી ગૃહ-કુલ-દેશને લે તારી,

મોહની, શાસ્ત્રે તેને ગણી સાચી અધિકારી,

મહેનો ! આપણે પણ તેવાં થવા વિચારી,—

કરો સુચરન હારી;

આશું તો આપણુ દેવી નારી.

શ્રી જ૦ દેવી.

ધ્યાનમાં અનાદ્ય ધ્વનિના સહસા કરેલા શ્રવણનું પુનઃ શ્રવણ
કરવા નિમિત્ત ઇષ્ટને વિજ્ઞાપિ.

પદ ૧૭ (એ અટપટી કળા કંઈ તારી; એ લય.)

ઓ ક્યાં છુપાય બંસી બજાવી,

તનમનને ચેતનમય કરતો,

સુન્દર સુર શુણ્ણવી; ઓ૦

મોહક ને મહા મદહારી બંસો,

દે છે ભાન ભૂજાવી,

૧ અત્યંત. ૨ કોઈથી ન થઈ શકે એવાં. ૩ નર્મદા. ૪ અનસૂયા.

૫ સાવિત્રી. ૬ દ્વૈપદી. ૭ સુકન્યા. ૮ શંકરાચાર્ય. ૯ મંડનમિત્ર.

૧૦ સરસ્વતિ.

નાદ અનાહત અગમ્ય કરી કંઈ,
 મનથી મુઝબ બનાવી; ઓ૦
 'અંસીનાદ શુણવાને બીજા,
 નાદ દીધા પલટાવી,
 દામદામ લટકું ઘેલી બની,
 હાથ જગા એ ના'વી; ઓ૦
 થાકી હારી યાચું મુરલીધર !
 દે કાં આમ નચાવી ?
 કરગરી કહું એ સ્વર શુણવાની,
 બતાવ મુજને ચાવી; ઓ૦

પ્રમીલાબહેન.

કેળવણીસંબંધી અજ્ઞાન સ્ત્રીઓના ભ્રમજનક વિચારો.

પદ. ૧૮ (દામની છે નિયા તમામ, એ લય.)

મમની ના વિદ્યા જરાય, બહેન, અભણુ ભૈરી કામની જણાય.
 નમે મેલોને પૂજા વિદ્યામાંજ, બહેન, અભણુ૦
 કેડ કસી ધંધો ધારી ના કરે ભણેલી ધરમા,
 ઉશેટી હૈયાં આધાં, જાતી, ફરવા બાહેર છરમાં રે; અભણુ૦
 મોટાની મરબદ ન રાખે, ઉઘાડે મોંયે ફરતી,
 માથે છેડા નાંખે એ તો, ભણેલી શાખા કરતી રે; અભણુ૦
 દેવપૂજા ઉઠી ના કરતી, છાપું લઇને વાંચં,
 વમણા ફાડે દેશની વાતે, સુધારો કરવા નાચે રે; અભણુ૦
 ચપટી ન આપે બીખારીને, કહે ધરમ નથી આમાં,
 વાટ ઉઠી એ ભણુતરમાં રહો, એનો ધરમ તે શામાં રે; અભણુ૦
 તીરથ ન કરતી, નદીએ ન નહાતી, સભામાં ખાતી ગોથાં,
 કથા ન સાંભળે બામણુની, ઉથલાવે ખાલા થોચારે; અભણુ૦
 નાન જાતને તોડી પરણે, મરજીમાં આવે ત્યાં,
 ભણેલીઓના કરમે આગ્યો, હડહડતો કળજીગ આ રે; અભણુ૦
 અભણુ બિચારી ધરનો વટ ધરમાં રહીને સાચવતી,
 કર કરીયાવર કરી નાતીલાનાં મનને રીઝવતી રે; અભણુ૦
 વિદ્યાનું તો નામ જ બાળો, છેડા વાળો એનો,
 માફ માનો તો જીવતરમાં, ભણુશો ના કદી બહેનો રે; અભણુ૦

શ્રી જ૦ દેવી

एक छतां अनेकरूपे प्रतीत यता अतर्यामीनुं संशोधन.

૫૬ ૧૯ (હું તો જોગણુ બની છું મારા વા'લમની; એ લય.)

હું તો શોધી રહી છું મારા જીવનને,

જીવનને, મારા મોહનને; હું તો.

કદી મુજ નાથ જડી આવશે આ વૃક્ષમાંહિ,

બની કોયલ મધુર સ્વરેથી તો હું ત્યાંહિ,

કંઈ કરી રહીશ હું ફૂજનને; હું તો.

કદાપિ આવશે મળી પ્રાણુ મારો પુષ્પમાંથી;

ન ચસું એક તમુસરખું પાણુ હું ત્યાંથી,

બની ભ્રમરી કરે ત્યાં હું ગુંજનને; હું તો.

કહેતા નાથ, કદી હું વસું છું આંખમાંહિ,

ન મારે કામ જીવનકેરે છે બીજું કાંઈ,

(મને) મળે તો લગાવું સ્નેહઅંજનને; હું તો.

માનવ મન્દિરમાં રહું છું: એમ કહેતા કદી,

ન ચહું અન્ય, મળી આવે મને ક્યાંહિ યદિ,

ભેદું એ મારા ભવભંજનને; હું તો.

શ્રી જ. દેવી.

स्वरूपानुभवनी गेयभावना.

૫૬ ૨૦. (ખીલી રૂપેરી રાત, એ લય.)

માણું મનમાં જે મોજ, તેને મુખે શું કહું સખિ !

અનુભવું જે હું રોજ, અંતરમાં જ્યારે ઠરી રહું સખિ !

ખીલેલું દિવ્ય હૃદયપદ્મ આ, તેની મધ્યકલિમાં,

સુન્દર સ્વરૂપ કોઈ,

મોહી રહું જોઈ જોઈ,

યદને નિઃસંકોચ; તેને.

સત્ અંશથી એ સ્થિત છે થયું, ચિદંશથી પ્રકાશ,

એ જ મારી જીવનજ્યોત,

હૃથી જે છે આતપ્રોત,

ભેદ નવ કશો જ; તેને.

મન આ મળી જઈ તેમજિ, તે સ્વરૂપે થવું સ્થિત,
 સુખસ્વરૂપ થઈ રહે,
 સ્વરૂપવિષ્ણુ ન કંઈ લહે,
 ન હું ન ત્યાં સરોજ;^૧ તેને.

પ્રમીલાબહેન.

હૃદયમાનસરમાં વિહાર કરવા વૃત્તિ હંસલિઆને નિમંત્રણ,

૫૬ ૨૧ /અહો ! આ તે શો મીઠલડો નાદ; એ લય.)
 આવા માનસર-વિહારિણી રમ્ય, મારી મીઠી હંસલિયો !
 તમે સ્થાનક તો છે અગમ્ય, મારી મીઠી હંસલિયો !
 સંસાર-સરવરીયાકાંઠે ન કરશો, માનસરોવરનાં એ તાસિ !
 પતકો ને સારસો લલે ત્યાં બ્રમ્યા કરે,
 એમા કહેને મઝા શી !, મારી •
 જાણુતા રંગ તમે સંસારવિષયોને, મનોહર મોતીનણો ચારો.
 દેખાય ધોળું પણ દુધે ભર્યું ન એ તો,
 સંસારનો ન્વાદ ખારો, મારી •
 નિર્વિષયી સાચા સુખકાળ આ સંસારવામનાને ત્યજ એ રાજહંસિ
 હૃદયમાનસરમાં^૩ જો મહાલશો તમે તો,
 મહજો થઈ રહેશે દેવાંશી; મારી •
 શ્રી જ૦ દેવી.

एक रमणीय दृश्य.

૫૬. ૨૨ (ગૃહસ્થાશ્રમની શોભા સંવર્ણી એ લય.)
 જુઓ ! જુઓ ! આ પેલું કેવું રમણીય દ્રશ્ય જણાય.
 સૌખ્ય-રનેહ-આનંદતણી શી, સરિતા ત્યાં રેલાય...(૩) જુઓ •
 નાનકડું પણ ગૃહ શું સુંદર ! સ્વચ્છ-વ્યવસ્થિત અને મનોહર,
 સઉ જ્યાં સરકારાય સદાય, પ્રેમતણું સહ-ભાગી થાય; સૌખ્ય •
 બાલક પણ કેવાં ત્યાં દીસે, સુદૃઢ, સુશીલ, વિનયી અતિશે,
 શુદ્ધિવૃદ્ધિ જેની લહાય, રમતાં રમતાં જ્ઞાન કમાય; સૌખ્ય •

સરલતાથી ગૃહકાર્યો થાયે, વિગ્રહ-વિવાદ જ્યાં ન જરાયે,
 દિવ્ય દંપતીસ્નેહ બળાય, ઉભય ઐક્યથી સદા સુહાય; સૌખ્ય-
 (ત્યાં) તેજસ્વી બધું શાથી બાસે? શાથી સર્વ રહે ઉદ્ધાસે ?
 નારીરત્ન રહે તેમાંજ, પુણ્યરૂપ તેથી પેખાય, સૌખ્ય-
 જે ગૃહમાં છે સુશીલ નારી તે ગૃહસ્થાશ્રમની બલિહારી,
 એવો ગૃહસ્થાશ્રમ જો કરાય, નારીજીવન તો ધન્ય ગણાય; સૌખ્ય-
 શ્રી જ૦ દેવી.

વનિતાવિજયનું અંતિમ ગાન.

પદ ૨૩. (કુમારિકાના કોડનો પામે ન કોઈ પાર; એ ત્ય.)

ચરિત્ર વનિતાનો વિશ્વે વિજય વિજય,
 દુઃખાનો કરે તે વિલય વિલય વિલય.
 વિશ્વઅધિષ્ઠાત્રી વનિતા ગણાય છે,
 પ્રેમપિયૂષદાત્રી વનિતા ગણાય છે;
 તનમનાત્મધાત્રી વનિતા ગણાય છે,
 સુશાંતિપ્રદ રાત્રિ વનિતા ગણાય છે,
 સંસારે, તે ઠારે, સુધારે, ઉદ્ધારે,
 પ્રસારે તે સર્વમાં અભય, અભય, અભય,
 ગણી પૂજ્ય તેને વંદે હૃદય હૃદય, ચરિત્ર-
 શ્રી જ૦ દેવી.

॥ ॐ શ્રી ॥

મંગલાકાર કીર્તનો.

(ગરબા.)

—:૦:—

શ્રી સરસ્વતીસ્તવન.

પદ ૧. (વર્ષાઋતુની વાદળી જેમ મેઘને મળતાં; એ લય.)

બ્રહ્માંડકેરા સૂક્ષ્મ તારોમાંહિ અણુઝણુતી,
આ વિશ્વ-વાતાવરણમાંહિ અનુરણન કરતી;
ચૈતન્ય શક્તિ પ્રેરી અદ્ભુત જીવનખલ ભરતી,
જય જયતુ કંઠ-વિલાસિનિ ! અક્ષરજલે તરતી !

સ્વીકારજે આજે આ પ્રેમભરી પ્રાર્થના,

ભક્તિપૂર્ણ અંતરથી કરીએ આરાધના; સ્વીકારજે

ગાનવાણી વીણાને આજ તું વગાડજે,

ગાઠ સુધુભિમાંથી સહિને જગાડજે,

વિદ્યામાં ચિત્ત આ સમસ્ત તું લગાડજે,

કામો કરાવજે પરાર્થના;

સ્વીકારજે

તારી શુદ્ધ સાચી ઉપાસના કરાવજે,

વાણીમાં સદંશ ને ચિદંશ તું ભરાવજે,

અદ્ય આ સ્તુતિથી પરિપૂર્ણતા અપાવજે,

તારી બાલાની એ અભ્યર્થના; સ્વીકારજે

શ્રી જ. લેખી.

પોતાની વીણાના નારીરૂપ તારોને ચેતનમય વિશ્વહિતૈષી નાદ
કરવા શ્રી સરસ્વતીનો ઉપદેશ.

પદ ૨. (શો બ્રહ્મનાદ ગાજે, એ લય.)

મારી વીણાતણા તારો, કરી એક સુર તમારો,

કરો નાદનો રણકારો, અનંતમાં.

ચેતનમય સ્વર પ્રસારો ગાનથી દ્વિગંતમાં;

વીણાતણા

સમગ્ર નારી વિશ્વમાં, મુજ વીણાના તાર,

તેનાં સુમધુર જીવન એ, તારતણા રણકાર,

જીવનને સંગીતમય-સુસ્વરિત-કંઈ બનાવજો,
 ગાનમાં નિજ-પર-હિતનો રમ્ય ધ્વનિ ગળવજો,
 કર્તવ્યે દિવ્યતા દઢાવજો;

વીણાતણા•

સ્નેહ-શૌર્ય-આનન્દનાં, જ્ઞાનતણાં કંઈ ગાન,
 સ્વદેશનાં-સ્વેશનાં, ગાજો બની એકતાન;
 આશુને પ્રસારે તમે જડ ને જીવંતમાં;
 સાવધ બની હાવે તમે, લેજો આશ્રય મુજ,
 જપર સૃષ્ટિને કીજો, નવપલ્લવિત કુન્ન.

વીણાતણા•

ઈશ્વરીરૂપે સુહાઓ આદિ-મધ્ય-અંતમાં;

વીણાતણા•

શ્રી જ• લેખી,

ભારતપુત્રીને અભિનંદન.

પદ. ૩ (મને બૂલી ગયો છે મારો છેલ્લો ર; એ ભય.)

અભિનંદન એ ભારતની પુત્રીને જો,
 જેને પગલે પનોતો સંસાર, સુખસાર,
 તેને વધાવું વિશ્વ-આગણે ર.

જેનું હૃદય સ્નેહ-સરવરીયે તરવરે જો,
 જેના ડગલે ને પગલે સુવિચાર, સદાચાર,
 તેને રમાડું હૃદય-ચોકમાં ર.

દૈવી સદ્ગુણો-સામર્થ્યવડે શોભતા ર,
 જેના અંકમાં ઉછરતા કુમાર, સુકુમાર,
 તેનાં લઈ હું આવારણાં ર.

જેના તેજથી સમગ્ર દેશ આપતો ર,
 જેના બલથી આ દેશનો થનાર, સમુદાર,
 તેનાં ગાળું હું ગુણ-ગીતડાં ર.

તમ પાતિવ્રત્ય પુણ્યના પ્રવાહથી ર,
 સદા અમૃતમય કરજો ભર્તાર, પરિવાર,
 જેથી (અતે) સોહાશો ખલ-મન્દિરે ર.

શ્રી જ• લેખી.

સંસારને ઉડ્ડવલ કરવા શુક્રપક્ષની રાત્રીના દૃષ્ટાંતદ્વારા બોધ.

પદ. ૪. (મારી સજનિ ! તું ક્યાં રમી આવી; એ લય.)

જો ! જો ! સજનિ ! કેવી ખીલી રહી આ રજની !

રમવા આવ, આવ, આવ.

ઠર ઘડીને, માંહિ ગાઈ ગરબે ધુમવાનો,

લઈ લે લ્હાવ, લ્હાવ, લ્હાવ.

અમૃતરસ રેલંતી રાત્રિ, હૈડાં શીતલ કરતી,

અંતરમાં ઊજળવલતા બરતી, બહિરંતર સંચરતી; રમવા૦

વિભાવરી આ વિલવલરી છે, શાંત સુચેતનવાળી,

તેમાં પતિગુણ-પ્રભુગુણ ગાવા, એ લલના રઢીયાળી ! રમવા૦

કુમુદિનીસંગે રંગે રમતો, ચમકે શો ચાંદલીયો,

રસિકહૃદયને રસખસ કરતો, તેમાં હર્ષથી અલિ એ ! રમવા૦

ચન્દ્રચન્દ્રિકાસમી તું બનજે, એ શાણી સખિ ! મારી,

તારા સંસારના પ્રદેશે, થા તું ઝગઝગનારી; રમવા૦

શ્રી જ૦ દેવો.

પ્રભુના જ્ઞાનરશ્મિનું આગમન અને ઉપદેશ.

પદ. ૫. (ચાલો, ચાલોને જળ સીંચવા; એ લય.)

આવ્યા, આવ્યાં આ મર્ત્યલોકમાં, અમે આવ્યાં રે,

લાવ્યાં લાવ્યાં, કંઈ સુસન્દેશ, દેવાને ઉપદેશ; આવ્યાં આ૦

પ્રભુના અનુપમ જ્ઞાનનાં, અમે રશ્મિઓ રમ્ય,

પ્રભુઈચ્છાથી આપીએ, રહસ્ય કંઈક અગમ્ય,

જેને હર ઉતારતાં, તમે જ તમને સઘ;

સહજ સ્વભાવે બાળશો, સુખરૂપતાની મધ્ય;

શાને દુઃખી ને દીન રો' તમે, બવમાંહિ રે,

ખોટો તમારો જીવવેષ, તમે તો પરમેશ; આવ્યાં આ૦

જેને ન્યાઈ બજાતાં, તે જ તમારે રૂપ,

નથી હવાડો પણ તમે, છો પાતાળી કૂપ;

નથી તમે જડ મૂર્તિઓ, નથી તમે અજ્ઞાન,
 તમે જ છો આ વિશ્વમાં, જ્ઞાનતણું પણ જ્ઞાન;
 મિથ્યા પોતાને મર્યાદિત કરી, તમે ગાનો રે,
 તમે છો મુક્ત સુખેશ, રહિત સર્વ કલેશ; આત્મા આત્મા
 અનન્તમાં વ્યાપ્યાં તમે, અનન્તરૂપ તમે જ.
 બરી રહ્યાં તમમાં સદા, અનન્તતાનાં તેજ,
 સર્વશક્ત છો સર્વદા, ઐશ્વર્યાધિજ્ઞાન,
 સન્મય ચિન્મયરૂપ છો, સવતું નિઃસ્થાન;
 મન્દેશ મહા ગંભીર આ, ઉર ધારો રે,
 ચિંતી સ્વરૂપ હંમેશ, બની રહો મહેશ; આત્મા આત્મા
 શ્રી જ૦ દેવી.

સદગુણ એ જીવનની રમણીયતા છે.

પદ. ૬. (માડી આવી ગુજરાત, અગન કરી; એ લય.)

થાવું સુગુણશૃંગાર, સખિ ! એ તો શોભા જીવનની,
 મદગુણનો ઝળકાર, સખિ ! એ તો જ્યોતિ ચેતનની.
 કંટકમાં પણ શું ખિલ્યું ! પેલું રમ્ય ગુલાબ,
 નેમ સખિ ! ખિલવું ઘટે, હોય છોને વ્યવહારનો દાખ; સખિ૦
 નિર્મલ નિર્ઝરસમ બની, વહેવું આ સંસાર,
 શીતલ-રસબસ રાખવાં, નિજ કુટુંબતણું નરનાર; સખિ૦
 પથરા-માટીમાં રહી, બનવું રત્ન અમૂલ્ય,
 એમાં સુશીલ સ્ત્રીતણું, જાણવું કાંઈ સાચું મૂલ્ય; સખિ૦
 જડતારો આંગળીવડે, જેમ કરે રણકાર,
 કિલ્લટ હોય વ્યવહાર પણ, તેમાં બળી કરો રસ-ઝણકાર; સખિ૦
 નંતિ પ્રીતિ ને વળી, વિદ્યાથી શોભાઓ,
 પ્રભુની સેવા જાણી એ, પ્રભુચિંતી પ્રભુનય થાઓ; સખિ૦
 શ્રી. જ૦ દેવી.

સંમેલનમાં સ્ત્રીઓએ પાલન કરવાના નિયમે

૧ જલે સાડા પાંચ વાગતાં ઘંટ થતાં ઉઠવું, અને સ્નાન આદિથી

૨ રી સાત વાગતાં સંયમમાટે નિશ્ચય કરેલા સ્થળે બેસી જવું.

૩ સાડા નવ વાગતા સુધી પ્રત્યેક સ્ત્રીએ પોતપોતાને આ-

ન બેસી, જપ, ધારણા વગેરે સંવમની ક્રિયાઓ કરવી.

૪ કાંઈ પણ સ્ત્રીએ અન્ય સ્ત્રીને વિક્ષેપ થાય એવી કોઈ પણ ક્રિયા સંયમના સ્થાનમાં કે તેની આસપાસ કરવી નહિ.

૫ સાતથી સાડા નવ વાગતા સુધી પ્રત્યેક સ્ત્રીએ પોતાના આસન-

ઉપર ક્રિયા કરતાં બેસવું. આસન છોડી ગમે ત્યાં ફરવું નહિ.

૬ કાંઈ કારણને લીધે જરૂર પડે તો ઉઠવું, પણ કામ થઈ રહે તત્કાળ પોતાને આસને આવી બેસવું.

૭ સંયમના સમયમાં, દૂર જઈને પણ વાતો કરનાર અથવા સમ-

યનો દુરુપયોગ કરનાર સ્ત્રીઓ ઉપર દેખરેખ રાખવામાં આવશે.

૮ અને તેમના અયોગ્ય કૃત્યમાટે ફરીથી તેમને સંમેલનમાં દાખલ કરવાં કે કેમ તે સંબંધી ઘટતો વિચાર કરવામાં આવશે.

૯ જે સ્ત્રીઓએ પોતાનાં નાની ઉમરનાં બાળકોને સાથે આણ્યાં

હોય, તેમણે તે બાલકો સંયમમાં કોઈને કોઈ જાતનો વિક્ષેપ ન

કરે, તેમ જ વખતમાં પણ ખીબને અગવડ પડે એવી ગરબડ

ન કરે, નવો સાવધાનતા રાખવી. તેમ ન થતાં બાલકોથી થતા

દોષોનાં જવાબદાર તેમનાં વડિલોને જ ગણવામાં આવશે.

૧૦ સાડા નવ પછી પૂજન આદિની વગેરેમાં કશી ગરબડ ન કરતાં

નિયમપ્રમાણે તે વિધિ કરવા.

૧૧ બોજનનો સમય થયે તત્કાળ બોજનશાળામાં આવી હાજર થવું.

૧૨ સાંજે પાંચ વાગે સ્નાન કરવાની જેમને ઇચ્છા હોય તેમણે સ્નાન

કરી બરાબર પોણા છ વાગતા સુધીમાં વ્યાખ્યાનમંડપમાં આવી જવું.

૧૩ વ્યાખ્યાન તથા કીર્તનના સમયમાં વાતોની કે બાજી કશી ગર-

બડ ન કરવી, તેમ જ બાલકો પણ કશી ગરબડ ન કરે એ

આસ પ્યાનમાં રાખવું.

૧૪ વ્યાખ્યાન તથા કીર્તનપછી નવરાશના વખતમાં ભજનો વગેરે

ગાવાં, અથવા નિર્દોષ આનંદવાર્તા કરવી. સંમેલનના દિવસોમાં

કોઈની નિંદા, ટીકા કે કોઈને ખોટું લાગે તેવી કશી ક્રિયા કે

વાતો ન કરવી.

૧૫ રાત્રે નિદ્રા લેવા માટે ઘંટ થાય એટલે પછી તરત પોતપોતાને

સ્થાને જઈ સુઈ જવું.

૧૬ આ નિયમોનો જાણી ભોંધને ભંગ કરનાર સ્ત્રીઓને સંમેલનમાં

ભાગ લેવાનાં અનધિકારી ગણવામાં આવશે.

નવીન ગ્રંથ. શ્રી જયન્તીપદ્મર્પીયુષ. પ્રથમ વિન્દુ.

શ્રીમતી જયન્તીદેવીએ લખેલું પદ્યો રચના કરેલું છે. "પ્રથમ સંગ્રહ કરવામાં આવ્યો છે તેમ જાણના, નીચેના પ્રવાસો, અનુભવોનો એક વિશિષ્ટ પ્રકાર છે. આ પ્રવાસો રચાયેલા છે. શ્રી પુરુષો રચનાને નોંધતા મનન કરવા સારું છે. જીજ્ઞસુના ઉદ્ધર્ષમાં આમ સલાયક થઈ પડે એવા વિનયો પણ કામાં છે કાળ્ય નવે માર્ગવતી જિજ્ઞાસુનારને પણ સમાજના નેત્ર પક્ષમાં આપવા જરૂર છે. પ્રથમ વાચકને આ સુખ મળવા કરવા એવું જણાવવા વિના રહે એમ નથી. મૂલ્ય ૦-૧૨-૦૦ થી. -૨-

મળતાનાં દેશાચાર:-

વ્યવસ્થાપક મહાકાંડ.

વડોદરા.

